

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 28 Νοεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 1

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσῆμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχεται τὸ Ἰ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόρων εἰσπραξίς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ εξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀπὸ τοῦ ἐπομένου Β' φύλλου τοῦ τοῦ ἔτους.

Ἡ Διεύθυνσις.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

ΚΣ'

Ὁ κ. βερνόνος Ροζενδάλ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν πιστὸν τοῦ Σεραφεῖμ νὰ ἦναι ἔτοιμος· καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἐξ ἐκείνων

οἵτινες δὲν σπείδουσι μὲν ἀλλὰ φθάνουσι πάντοτε ἐγκλίως, ἤρξατο ἐνεργῶν.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ὡς θὰ ἴδωμεν ἔφθανε κάποτε ταχύτερον τοῦ θέοντος.

Ἄλλως τε εἰς τοῦ ἀνθρώπου τούτου τὸν ἐγκέφαλον ἐπόαζον, δύναται τις εἰπεῖν, περισσώτεραι ἀποτρόπαι σκέψεις, παρ' ὅσας ἡδύνατο νὰ συλλάβῃ ὁ ἐγκέφαλος κηκούργου.

Εἰς τὸ νὰ σχεδιάζῃ, ἐνέδραξ ἐπιθέσεις, ὑπόνομους καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντίζηλον δὲν εἶχε· καὶ τὰ ἐσχεδιάζειν ψυχραίως, ἀπαθῶς μὲ φρένα ἀτάραχον ἐν τῇ σιγῇ τοῦ δωματίου τῆς ἐργασίας του.

Οὕτως ὁ κύρ Σεραφεῖμ εἶχε πάντοτε ἐν τῷ κρανίῳ, ἰδέαν τινα ἵσως χρησιμεύουσαν αὐτῷ ὅπως δῆποτε, καὶ συγχρόνως, τὸ κατὰλληλον πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῆς πρόσωπον, πρόσωπον δυνάμενον νὰ ἐξαγαρασθῇ, συνείδησιν ἐπιτηδεῖαν πρὸς πώλησιν, καὶ χεῖρα πρόθυμον νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του. Διὰ τοῦτο τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Σεραφεῖμ ἦτο ὄρθιος ἀπὸ πρωΐας.

Ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν εἶχε φανῆ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἢ δὲ αὐγῇ ἤτις διὰ τοῦς Παρισίους οὐδὲως εἶναι ροδοδάκτυλος, μόλις εἶχε φανῆ ὅπως τὸν ἀναγγεῖλει.

Ἐξυρισμένος ἐπιμελῶς ὁ κ. Σεραφεῖμ, ἠπλώθη νώχελως ἐπὶ τῆς ἐνυρχώρου καὶ κασταναχορῶ ἑδρας του, ἐνώπιον τοῦ ἀπεράντου γραφείου του, τοῦ πλήρους παλαιῶν κίτρινισμένων χαρτίων τοποθετημένων κατὰ τάξιν.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐφαίνετο ὁ προορισμένος καὶ καταλληλὸς κάτοικος τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ γραφείου τοῦ κεκοσμημένου δι' ἀρχαίων εἰκόνων καὶ ζωγραφικῶν τοῦ εὐαγγελίου.

Καὶ ἠσθάνετό τις εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ εἶδος σεβασμοῦ πρὸς τὴν αὐστηρὰν σοβαρότητα τῆς διασκευῆς, τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου δωματίου, καὶ πλήρη, ἐμπιστοσύνην πρὸς

τὴν ἡρεμὸν καὶ πρῶτον φυσιογνωμίαν τοῦ κυρίου Σεραφεῖμ, ἔχουσαν τὸ ἐξωτερικὸν δικαστοῦ καὶ ἐλέγχουσαν αὐστηρότητα ἡθῶν καὶ καθαρότητα συνειδήσεως· μὲ τὴν μελάνον ἐπὶ κεφαλῆς σκυφῶν του.

Οὗτος ἠρεμῶνθε καθίσας χαρτῖα τινὰ, ἐξήτασεν ἄλλα, καὶ ἔγραψεν ἐπιστολάς μέχρι τῆς ὀγδοῆς π. μ. ὥρας.

Εἰς τὰς ὀκτῶ ἀκριβῶς ὑπηρετρία νῆα καὶ κομψευομένη, κοντὴ τὸ ἀνάστημα καὶ πολύσαρκος, τὸ στήθος ἔχουσα πρὸν, ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου δίσκον, ἐνῶ ὑπῆρχεν ὁ κύαθος τοῦ καφφέ, ποτῆριον ὕδατος, ὁ ἄρτος καὶ τὸ βούτυρον, τὸ ἀναλλοίωτον πρόγευμα τοῦ ἐντίμου κυρίου τῆς.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ τὴν παρετήρησε δι' ὀφθαλμοῦ φιλοπαίγμενος, κατεβρόχθισε μὲ ὕψος ὑποκριτικὸν τὸ καφέγαλά του, ἐνῶ ἡ ὑπηρετρία ἵστατο πρὸ αὐτοῦ τοὺς γρόνθους ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν ἔχουσα, καὶ τὸν γέλωτα εἰς τὰ χεῖλη. Εἶτα ἠγέρθη, τὴν ἐκτύπησε θωπευτικῶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς, ὡς μοναχὸς εἰδὼν τὴν ἄρεσιν τῶν χροστίων, ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ὃν κλείωνε διὰ τῆς χειρὶδος του, καὶ ἐφοδιασθεὶς δι' ἀλεξιβροχίου, ἐξῆλθε χωρὶς νὰ προσηρῆσιν.

Ἡ ὑπηρετρία, ὑπεγείρασα τὸ παραπέτασμα, τὸν ἐθεώρει ἀναχωροῦντα διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀμπά, σχεδὸν ἐρήμου τότε καὶ ἀνιζόμενον ὀπισθεν τῆς ὁδοῦ Βοναπάρτου.

— Ἄ, γέρο κατεργάρη! εἶπε· πάει νὰ φουρκίσῃ τὸν πτωχὸ κόσμον γιὰ νὰ μπάσῃ λεπτά, καθὼς λέγει.

Καὶ διευθετούσα τὸ δωματίον ἐσήκωσε τὸν δίσκον.

— Κύτταξε, εἶπεν, οὔτε ἓνα ψυχουλο δὲν ἄφισε νὰ πῆσῃ χάμου! ἓνα μερμίγκι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κοντὰ του!

Καὶ ἀπερχομένη ἐμολογοῦσε πάντοτε.

— Μολαταῦτα δὲν εἶναι καὶ κακὸς ἀνθρώπος. Ἀλήθεια κούκουτσι πονηρὸν δὲν ἔχει!

Ὁ πρῶτος γραφεὺς τοῦ κύρ Σεραφεῖμ εἰσήρχετο κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην.

— Ὁ ἀφέντης ἐβγήκε τοῦ εἶπεν ἡ θλαμηπόλος.

— Δὲν παρήγγειλε τίποτε ;

— Τίποτε, κύρ Δουράνδε.

— Καλά.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐν τούτοις ἔφθασεν εἰς τὴν παραποτάμιον ὁδὸν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ λεωφορεῖον τὸ φέρον εἰς τὰς Βατινιόλας ἔφθασε μετὰ εἴκοσι λεπτά εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Φονταίνου, ὅπου καὶ ἐζήτησε νὰ κατέλθῃ.

Ἐκεῖθεν, διευθυνόμενος βορειοδυτικῶς, ἐσταμάτησε πρὸ μεγάλης οἰκίας τῆς ὁδοῦ Λαβὰλ ἐχούσης ἕξ πατώματα.

Ἡ εἴσοδος τῆς οἰκίας ταύτης, ἦτο εὐρεῖα καὶ εὐπρεπής, ἀλλ' ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμάντευε τίς ὅτι κατοικεῖται ὑπὸ καλλιτεχνῶν ἀναμίξ, ὑπαλλήλων καὶ γυναικῶν ἐλευθερίων ἡθῶν.

Ὁ κύριος Σεραφεῖμ, κατευθυνθεὶς εἰς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, ἔστη πρὸ σκοτεινοῦ τινος ἄντρου.

— Ὁ κύριος δὲ Γκαρέν ; ἠρώτησεν.

Φωνὴ ἰσχυρά, καίτοι προφανῶς γυναικεία, ἠκούσθη ἔσθην :

— Εἰς τὸ ἔκτον.

Καὶ πάραυτα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου μέγαιρά τις μετὰ τὴν κόμην ἄτακτον.

— Νὰ τοῦ κατασχέσετε ἤλλατε καὶ σεις ; ναί ! τὸ προκόψατε ! σὰς ἐπρόλαβε ἄλλος, καὶ δὲν θὰ βρῆτε παρὰ ἓνα παληοκρέββατο καί...

Δὲν εἶμαι κλητὴρ τὴν διέκοψεν ἀξιοπρεπῶς ὁ κύρ Σεραφεῖμ.

— "Αὐτὸ τότε νὰ μὲ συγχωρεῖτε : ἐγὼ κατ' ἀρχὰς ἔτσι ἐνόμισα καὶ ἤθελα νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' ἐν κόπο.

— "Αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ.

— Εἰς τὸ ἔκτον λοιπὸν καὶ ἂν φέρνετε παράδες καλῶς ὄρισατε, διότι εἶναι λαμπρὸ παληκάρι ὁ κύρ δὲ Γκαρέν ὁ πτωχός !

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἀνῆλθε τὰ πέντε πατώματα ἅτινα τὸν ἐχώριζον ἀπὸ τοῦ κ. δὲ Γκαρέν καὶ εἰσῆλθον εἰς κενὸν διάδρομον κίτρινου χρώματος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐμάκρυνεν ἐπιμελῶς τὰς ἄκρας τῆς ρεδιγκότας του.

Ἀφίχθεις πρὸ τῆς τρίτης θύρας ἐζήτησε τὸ κομβίον τοῦ κώδωνος, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχοντος τοιούτου, ἔκρουσεν ἐλαφρῶς αὐτήν.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο τόσῳ πενιχρῶς ἐπιπλωμένον, ὥστε ἐστενωχωρεῖτό τις βλέπων τὴν ἀθλιότητά του.

Μία πενιχρὰ σιδηρὰ κλίνη, δύο ψιθιναὶ ἔδραι, μία τράπεζα ἐκ λευκῆς σανίδος χρηστικῆς ὡς καλλυντήριον, κηροπήγιον χαλκοῦν μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ κηρὸν κατὰ τὸ ἡμισυ κατηναλωμένον καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἦτο ἡ ἐσχάτη πενία ἐγκαθιδρυμένη ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἀλλὰ πενία καθαρὰ καὶ τακτικὴ ἄνευ ἰσθῶν ἀράχνης ἢ ἀκαθαρσίας.

Ἄνωθεν τῆς κλίνης ἐπὶ τοῦ προστύχου χάρτου τοῦ τοίχου ἐκρέματο ἐντὸς πλαισίου ἐκ βελούδου, χρώματος μεμαραμμένου φύλλου, φωτογραφία γυναικός, μόνον διασωθὲν σύντριμμα ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ ὑποκόμητος, διότι οἱ δὲ Γκαρέν ἦσαν ὑποκόμητες.

Δύο ξίφοι μονομαχίας δισταυροῦντο ἄνωθεν αὐτῆς.

Τὸ πρόσωπον τῆς νέας ἦτο περικαλλές, οἱ ὤμοι γυμνοί, τὸ στῆθος πλούσιον, ἡ κόμη ἐρυθρὰ, ἡ ἐν γένει ἐνδύμασία, ἐνδύμασία κόρης ἐλευθέρων ἡθῶν.

Ἡ κόρη αὕτη ἐφαίνετο ἐξ ἐκείνων ἀσυνειθίζουσι ν' ἀποκαλωσι « Ὀριζοντίας » ὡραία δὲ οὕσα ἐχρησίμευεν εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν διεφθαρμένων υἱῶν τῶν καλῶν οἰκογενειῶν αἵτινες πληθρύνουσιν ἀφειδῶς καὶ ἄνευ συμφωνιῶν τὰς ἐρωμένας των.

Πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ ἡ εἰκὼν αὕτη ;

Τοῦτο ἦτο τὸ μυστικὸν τοῦ ὑποκόμητος.

Ὁ δὲ Γκαρέν ἦτο ἐκτετοπισμένος ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ὡς εἰκὼν τις τοῦ Δαυὶδ ἐν ξυλίνῳ πλαισίῳ.

Καθ' ἣν στιγμήν ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἔκρουε τὴν θύραν του, ἐνεδύετο ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ.

Κομβωμένους στενὰ ἐντὸς τῆς ρεδιγκότας του, μετ' ὑποκάμισον λεπτότατον, ἐνδύματα τοῦ τελευταίου συρμού καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων καταστημάτων φέρων, τὰς χεῖρας ἔχων περιβεβλημένας ἐν χειρίσι τῆς ὥρας καὶ τὸν πῖλον ὅλως κενουργῆ· εἶχε τὴν ὄψιν ἐκείνην τοῦ μεγαλείου ἧτις δὲν ἐγκαταλείπει τὸν πραγματικῶς εὐγενῆ, παρὰ ἐν τῇ ἐσχάτῃ βαθμίδι τῆς διαφθορῆς.

Ἰσχνός, νευρικός, μελαγχχρὸς φέρων λεπτὸν ἐστριμμένον μύστακα, ἦτο πεπροικισμένος μετὰ φυσιογνωμίαν νοήμονα, ἐν ἣ ἀπέτυποῦτο ἀναμφίλεκτος ἀξιοπρέπεια.

Τὰ καταβεβλημένα χαρακτηριστικὰ τοῦ εἰδείκνυον ἄνθρωπον, διερχόμενον τὰς νύκτας τοῦ ἐν τῷ χαρτοπαικτεῖ, τὰς ἀνησυχίας τῆς συντηρήσεώς του διὰ τὴν ἐπαύριον, τὸν πόθον τῶν παρελθουσῶν ἀπολαύσεων καὶ τὸ αἶσχος τῆς παρουσίας θεσεώς του : τὰς βαρῶν τέλος πάντων τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις βλέπει ἑαυτὸν συρόμενον εἰς τὴν ἰλιγγιώδη κατωφρείαν τῆς ἀβύσσου, εἰς τὰ λεία πλευρὰ τῆς ὁποίας δὲν βλέπει μέσον σωτηρίας.

Καὶ παρὰ ταῦτα πάντα σοὶ ἐνέπνεεν εἰδός τι συμπαιθείας καὶ οἴκτου.

Ἐν αὐτῷ δὲν εἶχεν ἐξαλειφθῆ πᾶν αἰσθημα ἀγαθὸν καὶ ἐν τῇ ἐσθραμένη ἐκείνῃ φυσιογνωμίᾳ, ἔβλεπε τις τὸν σπινθῆρα τοῦ ἀγαθοῦ, ὅστις ἀφορμὴν ἐζήτει, ὅπως ἀναλάμψῃ.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐπισκέπτου του, ἤγειρε τὸν πῖλον του καὶ ἐχαίρησεν ἐλαφρῶς.

— Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ! εἶπεν.

— Ναί : ἐγὼ αὐτός.

— Καὶ ποία ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας ;

— Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

— Τότε εἴθε ὁ πρῶτος, ὅστις μ' ἐπισκέπτεσθε πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου.

Ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν δύο ἐδρῶν· ἐνῶ ὁ ὑποκόμητος ἐστηρίζετο εἰς τὰ σιδηρὰ τῆς μικρᾶς κλίνης του.

— Ἀκούσατέ με, εἶπεν ὁ κ. Σεραφεῖμ, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας ἀρνούμενος. Τὰς ὑποθέσεις σας γνωρίζω καλῶς, διότι διηύθυνα αὐτὰς ἀφ' ὅτου ὁ πατήρ σας ἐζῆστέ λοιπὸν εἰληκρινῆς μετ' ἐμοῦ, οὐδὲν σὰς ἔμεινε πλεόν.

— Οὐδὲν.

— Φαίνεται τοῦτο, ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ καταφέρατε πολὺ ταχέως.

Ὁ ὑποκόμητος τῷ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τῆς ὡραίας ἐρυθροκόμου.

— Μ' ἐβοήθησαν, καθὼς βλέπετε, εἶπε.

— Σὰς συγχάριω, εἶναι εὐμορφη.

— Θυγάτηρ ἐνὸς θυρωροῦ τῆς Χαρένης.

— Ἐρωμένης σας.

— Ἐνὸς εἶχον χρήματα, ναί !

— Τοιοῦτοτρόπος ἦτο φτιασμένη αὐτὴ ἡ Φελίσις εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τρέχουσιν ὡς ἀκῦστε δ' ἤχος τοῦ χρυσοῦ, ὅπως οἱ εὐλαβεῖς τρέχουσιν εἰς τὸν ἤχον τοῦ κώδωνος. Μοὶ ἐπαύριον κερδῶ καὶ ἂν τὴν βλέπετε ἐκεῖ, ταῦτα δὲν εἶναι δεῖγμα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ὅτι νὰ κρατῆ τὴν θέσιν τῶν ὄσων χάριν αὐτῆς ἔχασα· ἔχω τὴν ιδέαν μου· διὰ τοῦτο μόνον διετήρησα πράγματά τινα.

— Θέλετε νὰ κερδίσητε μέρος τῶν ὄσων ἀπωλέσατε ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ἀτεινίζων τὸν ὑποκόμητα διὰ τοῦ μικροῦ κίτρινου αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ.

Καὶ ὁ Γκαρέν τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον.

— Τίτι τρόπῳ ; ἠρώτησεν.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον· εἴθε πάντοτε ἄριστος ξιφομάχος ;

— Εἶναι τὸ μόνον μέσον συντηρήσεως, ὅπερ μοὶ ἀπέμεινε.

— Δίδεις μαθήματα ;

— Σχεδόν· διδάσκω τοὺς ἀρχαίους, καὶ ἐπειδὴ διετήρησα τὰς σχέσεις μου μετὰ τοῦν, ἐφ' ὅσον δύνανται.

— Εἰς τὴν βρασιλικὴν ὁδόν ;

— Τὸ ἤξεύρετε ;

— Ἦξεύρω πολλά.

— Καὶ ποῦ θέλετε νὰ κατανήσητε διὰ τῶν ἐρωτήσεών σας ;

— Τινες εἰσὶν οἱ συγχάζοντες περισσώτερον εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην τῆς ξιφομαχίας ;

— Πολλοί.

— Ἀλλὰ τίνες ἐπάνω κάτω ;

— Οἱ Φρενάζ, ὁ βαρόνος Σεμπτέρ, ὁ δὲ Βρεῖλ, ὁ μικρὸς μαρκήσιος δ' Ἀρτάν καὶ ὁ Γκούδ δὲ Κροαξβίλ καὶ ἄλλοι.

— Συμβαίνει ποτὲ δυστύχημά τι ;

— Σπανιώτατα.

— Δύναται ἐν τούτοις νὰ συμβῆ τι ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ποίας φύσεως ;

— Ἐπὶ παραδείγματι, ξίφος τι θροῦσται καὶ σὲ κτυπᾷ εἰς τὰ πλευρά, ἢ καὶ ἐν ἑαυτῷ στήθει· τότε ὁ κτυπηθεὶς εἶναι ἀνθρωπίνως νεκρός.

— Πολὺ καλά.

— Τοῦναντίον, πολὺ κακά ! ἐκράτησται ὁ ὑποκόμητος.

— Τοῦτο ἐξοραταὶ ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Ἄν τις ἐπιθυμῇ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ αὐτῶν τῶν κυρίων, οὐδὲν εὐκολώτερον

— Ποίου κυρίου ;

— Τοῦ πρώτου τυχόντος. Τοῦ κυρίου δ' Ἀρτάν, ἐπὶ παραδείγματι.

— Ἐμπρός, διμλεῖτε καθαρῶς, εἶπε ὁ δὲ Γκαρέν ἐγερθεὶς.

— Κάμνω ἀπλῶς ὑπόθεσιν τινα.

— Ἐρχεσθε νὰ μὲ σκανδαλίσητε ;

— Καὶ τοῦτο ἂν ἦτο ;

Ὁ δὲ Γκαρὲν ἔδειξε τὴν φωτογραφίαν τῆς Φελισίδος.

— Νὰ ὀφείλῃς χάριτας, εἶπεν εἰς τὴν κόρην ταύτην· εἶναι ὁ κακὸς μου δαίμων καὶ ἡ συνένοχός σου.

Καὶ κτυπήσας τὸν γρόνον του ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκαμε νὰ ἤχησῃ ὁ σωρὸς τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης τεθειμένων τριβλιῶν.

— Εἶναι ὁ δαίμων μου, εἶπε· λέγων ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ ἐψεύσθην· εἶναι ἀπίστευτα τὰ κτήματα, αἱ οἰκίαι, τὰ λειβάδια, ὅσα μοὶ κατεβρόχθισε, χωρὶς νὰ λογαριάσω τὰ χρηματὰ μου, καὶ ἐν τούτοις ὅ,τι ἂν κάμει, εἶναι τοιαύτη, ὥστε τρέχεις πρὸς αὐτὴν καὶ ὅταν ἀκόμη σοὶ στρέφει τὰ νῶτα. Ἄ! τὴν κατεργάρα! καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶναι πλουσία καὶ αὐτὴ· εἰς τὴν ψιᾶθην θ' ἀποθανῆ καμμίαν ἡμέραν ἐντὸς τοῦνοσκομείου· ἐκτὸς ἂν τακτοποιηθῆ εἰς τὸ τέλος ὡς τόσαι ἄλλαι!

— Γνωρίζεις τὴν ἱστορίαν.

— Τὴν ἔμαθον ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος.

— Οἱ πρίγκιπες εἶχον ἄλλοτε ἀκολούθους ἐκτελοῦντας τὰς διαταγὰς των.

— Εἰς Ἰταλίαν τοὺς ὠνόμαζον μπράβους Σωστά· θέλεις νὰ γίνῃς ὁ μπράβος πρίγκιπός τινος;

— Διὰ νὰ κάμω τί;

— Νὰ κτυπήσῃς ἄνθρωπόν τινα ὅστις τὸν προσέβαλε.

— Καὶ διατί δὲν τὸν κτυπᾷ ὁ ἴδιος;

— Ἀποστρέφεται τὸν φόνον.

— Πρόκειται περὶ φόνου;

— Πιθανόν.

— Πρόκειται νὰ μονομαχήσῃ τις ἢ νὰ δολοφονήσῃ;

— Τί χονδροειδῆς ἔκφρασις! πρόκειται ἀπλῶς νὰ συμβῆ ἀτύχημά τι.

— Εἶσαι σκληρὸς.

— Ἐγὼ ὄχι, καυχῶμαι μάλιστα ὅτι εἶμαι ὁ φιλανθρωπότερος τῆς γῆς.

Ὁ ὑποκόμης ἔριψε βλέμμα ἀγωνίας πρὸς τὴν φωτογραφίαν.

— Εἰς ποίαν τιμὴν; ἠρώτησε, μὲ ἀπερησασμένον τὸν λάρυγγα.

— Διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

— Μετρητάς;

— Δὲν θὰ ζητήσουν βεβαίως νὰ τοὺς κάμψῃς πίστωσιν, διὰ τὰς 100 χιλ. θὰ σὰς δώσωσι συναλλαγματικὰς ἐπ' ὀνοματί σας.

Καὶ δεικνύων ὁ Σεραφεῖμ τὴν εἰκόνα:

— Ἐνεκα τῆς ξανθῆς, εἶπε, μ' ἔννοεῖς.

— Ἐγὼ γνωρίζω τὸν πρίγκιπά σου, εἶπεν ὁ δὲ Γκαρὲν, εἶναι ὁ βαρόνος Ροζενδάλ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κύρ Σεραφεῖμ ἔμεινε ἀπαθής.

— Ὁ Ροζενδάλ! ἐπανελάθεν ἐκεῖνος, εἶπεν ἀφροσύνη νὰ προσφέρῃς τὸ ὄνομά του.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄς λείψωσι τὰ μυστήρια· εἶσαι ὁ μπράβος του, ὅπως δύναμαι νὰ καταστῶ ἐγὼ ὁ ἰδικός σας· τί σημαίνει τούτο; δι' ἐμὲ εἶναι τὸ ἴδιον· παλωῦμαι! ἀφοῦ κατηχητήσα εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἀτιμίας! καὶ μάλιστα δὲν ἠλπίζα νὰ εὕρω ἀγοραστήν! ἂν εἶναι προτιμότερον ἄλλως τε νὰ πωληθῶ εἰς ἓνα βαρόνον, παρὰ εἰς πάντα ἄλλον! Ὁ Ροζενδάλ, εἶναι ἰσχυρὸς ὅπως ἦσαν οἱ Βοργίαι καὶ Μονμορανσύ, διότι εἶναι πολὺ πλούσιος· πληρῶνει τοὺς βραχιόνας

οἵτινες θὰ ἐκτελέσωσι καὶ τὸν κάλαμον ὅστις θὰ γράψῃ, ὡς καὶ τὰς συνειδῆσεις· πραττεῖ ὅτι πρὸ αὐτοῦ ἔπραττον οἱ ἰσχυροί, παντὸς αἰῶνος. Νὰ μοῦ μετρήσωσιν τὸ ποσόν, καὶ ὅθεν ἂν προέρχεται μοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Ἄλλ' ὅτι μὲ δυσαρεστεῖ εἶναι τοῦτο: τί ἔχει μὲ τὸν νέον μαρκήσιον, ὅστις εἶναι ἡμερος ὡς νεᾶνις καὶ ἐντιμος μέχρι τοῦ γελίου.

— Ἄλλὰ σὲ βεβαιῶ...

— Μὴ ἠμύνης, ἂν τοῦτο δὲν σὲ δυσαρεστεῖ· θὰ καταστῶ δολοφόνος ἔστω, ἀρκετὰ μὲ καταδιώκωσιν οἱ κλητῆρες καὶ ἡ ἐστία μου μένει ἄνευ πυρὸς ἀπὸ ὀκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν καὶ ὅθεν ἂν στρέψω παντοῦ μὲ ζητοῦσι, ὥστε νὰ δικαιολογηθῶ, ἀλλὰ μὴ μ' ἐκλαμβάνῃς μωρόν· σὲ θεωροῦσι πάντες ὡς τὸν ἐπιτετραμμένον τοῦ Ροζενδάλ, καὶ τί ἀποδεικνύει τοῦτο; ὅτι εἶσθε ὁ μεσότοιχος ὀπισθεν τοῦ ὁποίου κρύπτεται διὰ νὰ τελέσῃ ἐν ἄτιμον ἐγκλημα· καὶ ἐμὲ τί μὲ διαφέρει; Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἐφαρμόζεται εἰς σέ, ὡς ἡ χειρὶς εἰς τὴν χεῖρα! θὰ κερδίσης πολλὰ ἐκ τούτου, τόσῳ καλλίτερον δι' ἐσέ! ἡ πελατεία του εἶναι ἐκλεκτή, κύριέ μου! λοιπὸν χρησιμοποίησόν με ἀφοῦ εὔρες τὴν περίστασιν· ἔσο δὲ ἡσυχος, δὲν θὰ παραπονεθῆς διὰ τὴν ἐργασίαν μου! συνεννοούμεθα μὲ ὀλίγας λέξεις καὶ κατὰ βάθος δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι μὲ σώζεις· εἶχον φθάσει εἰς τὸ σημεῖον τῆς αὐτοχειρίας, μοῦ σώζεις λοιπὸν τὴν ζωὴν. Σὺ εἶσαι θῶς ἐν τῷ σκότει θηρεύων, ἔσομαι ὁ λέων, ὅστις βρυχᾶται ἐπὶ στιγμὴν καὶ δάκνει ὅταν πρέπει.

Ἔστη καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του συνεσπάσθησαν βεβαίως.

— Ἄ! ἐπανελάθεν οὗτος διὰ συριζούσης φωνῆς, μαίνομαι κατὰ τῆς μάχης ταύτης τῶν Παρισίων, ἥτις ρίπτεται κατὰ τῆς λείας του ὠθοῦσα πᾶν ὅ,τι ἀπ' αὐτῆς τὴν χωρίζει· ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας βαθμίδος τῆς κοινωνικῆς κλίμακος ἔχουσι τὰς αὐτὰς ὀρέξεις, συνάπτεται ἡ αὐτὴ ἄτιμος καὶ ἀγρία πάλη, ἡ ἀνδρὸς καὶ βάρβαρος καὶ διὰ τὴν αὐτὴν ἀφορμὴν τὰς γυναῖκας καὶ τὸ χοῦμα· διὰ τὸ χρῆμα πρὸ πάντων, διότι δι' αὐτοῦ τὰ πάντα κατορθῶναι τις. Ἄλλ' ὁ Ροζενδάλ δὲν ἔχει ἀνάγκην χρημάτων καὶ δὲν εἶναι ταῦτα ἡ ἀφορμὴ δι' ἣν θέλει νὰ θυσιάσῃ τὸν δυστυχῆ αὐτὸν νέον· θὰ ἦναι λοιπὸν ἡ γυνὴ!

— Ἄφες, σοὶ λέγω ἡσυχον τὸν Ροζενδάλ, τίς ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ; εἶσαι παράφρων.

— Ἔστω αὐτὸς ἢ ἄλλος ἀδιάφορον! σεῖς δύνασθε νὰ στηριχθῆτε ἐπ' ἐμοῦ, μὲ κρατεῖς ἐκ τῶν ἰδίων μου ἐλαττωμάτων διότι εὐγενῆς δὲν εἶμαι πλέον, εἶμαι κακοῦργος· καὶ τίθεμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πρίγκιπος τούτου τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ἑκατομμυρίων, ἢ καὶ τινος τῶν συναδέλφων του ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆτε.

Καὶ ὁ ὑποκόμης, ἐπρόφερε ἐκάστην φράσιν χωριστὰ διὰ φωνῆς ἀναποφασίστου, δηκτικῆς, προσπαθῶν νὰ διευθετήσῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ κτυπῶν τὰ ἰσχύα, ὡς εἰ ἐζήτηι νὰ δικαιολογήσῃ εἰς ἑαυτόν, τὴν ἠθικὴν κατὰπτωσίν του, ἐξ ἧς δεινῶς ἔπασχεν.

Ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσός, συνεπέρανεν ὁ

νέος· καὶ δὲν θὰ προδοθῆς βεβαίως, εἴσθε ἀληθῶς κιβώτιον μυστηρίων.

Ἐν τούτοις ἂν τὸ ἤθελε τις ἠδύνατο νὰ σὲ βιάσῃ νὰ λαλήσῃς.

Ὁ κ. Σεραφεῖμ ἐποίησατο κίνημα περιφρονήσεως.

— Καὶ τί θὰ ἔκαμνες; τὸν ἠρώτησε.

— Θὰ σὲ ἠπειλοῦν ὅτι θὰ σὲ προδώσω εἰς τινα ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Θὰ σὲ ἔρριπτεν ἔξω τῆς θύρας.

— Καὶ διατί;

— Δὲν θὰ ἐπιστεύεσο.

— Καὶ ἐν τούτοις θὰ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐπρεπε δὲ νὰ ἦσθε τυχερὸς πολὺ διὰ νὰ μὴ σὲ κλείσωσιν ἐν φρενοκομείῳ.

Ὁ δὲ Γκαρὲν ἐσκέφθη.

— Εἶσαι λοιπὸν πολὺ ἰσχυρὸς! εἶπε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ἂν ἐννοήσης νὰ ὠφεληθῆς· ἄλλως περιφρονεῖ τις μικρὰν τινα ποσότητα χρημάτων δύο ἢ τρία τραπέζο-γραμμάτια, τῶν χιλίων φράγκων, ἀλλ' ὅ,τι ἐγὼ δίδω, ποτέ! καὶ ὅστις πληρῶνει ὡς ἡγεμῶν οὐδέποτε προδίδεται.

— Ἐχεις βαθεῖαν γνῶσιν τῶν ἀνδρῶν εἶπεν οὗτος.

— Καλλιτέραν τῆς τῶν γυναικῶν. Ἄλλὰ σὲ ἀφίνω καὶ θὰ λάβῃς διαταγὰς μου βραδύτερον. Εἶμαι δι' ὑμᾶς ἡ πρόνοια· ἐπειτα σοὶ προτείνω τὴν ἀνόρθωσιν, σὲ ἀνεγείρω. Τί σημαίνει ἡ ζωὴ τρίτου τινός, ὅταν ἡ ἰδικὴ μας κινδυνεύει; Ἔσο πρακτικὸς καὶ φιλόσοφος καὶ ἐνέργησον ὅ,τι σοὶ εἶπον.

— Δηλαδή μοὶ λέγεις· δολοφόνησον τὸν πτωχὸν αὐτὸν νέον, εἶπεν ὁ Γκαρὲν μετὰ πικρίας.

— Διατί μᾶς στενοχωρεῖ αὐτός; ἀντέλεξεν ὁ κύρ Σεραφεῖμ.

Καὶ σταθεῖς πρὸ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας:

— Ἄς παύσωμεν συζητοῦτες καὶ ἄς ἐνεργήσωμεν.

— Πότε;

— Εἰ δυνατόν ἀπόψε· ἐν ἀνάγκῃ ἀντιθέτου διαταγῆς, θὰ σοὶ πέμψω δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένου μόνην τὴν λέξιν ταύτην: «Ὁχι».

— Ἔστω.

Καὶ ὁ κύρ Σεραφεῖμ ἐξηφανίσθη ὡς σκιὰ ἀθορύβως.

— Μείνας μόνος ὁ ὑποκόμης, ἐπλησίασε πρὸ ἑλεεινοῦ τινος κατόπτρου καὶ δὲν ἀνεγνώρισεν ἑαυτόν.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του εἶχον ἀλλοιωθῆ, εἶχον μεταμορφωθῆ ἐκ τῆς ματωδῆς ὀργῆς, ἥτις τὸν κατέλαθε.

— Πρέπει νὰ ἐξευτελιθῆ τις εἰς τοιοῦτον βαθμὸν! εἶπε σπογγίζων τὸν μέτωπόν του.

Καὶ παρετήρησε τότε πρῶτον δύο ἢ τρεῖς κυλίνδρους χαρτονομισμάτων, οὓς ὁ ὑποκριτῆς ἐκεῖνος ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας καὶ ἀλαχοῦ ὅπως τὸν σκανδαλίση.

Κατ' ἀρχὰς τ' ἀπέωθησε περιφρονητικῶς, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς ἐρωμένης του, ἥτις ὠραία καὶ προκλητικὴ, ἐμεῖδιά ἀνωθεν.

— Αὐτὴ πάντοτε, ἐπιθύρισε· ἄ! εἶμαι ἐντελῶς ἀνάνδρος!

Καὶ σχίσας τὸν κύλινδρον ἐκίνωσε τὸν χρυσὸν ἐν τοῖς θυλακίοις αὐτοῦ, ἐφόρεσε τὰς χειρῖδας, ἔλαθε τὸν πῖλον καὶ τὴν ράβδον του καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἀπὸ τῆς ἐξόδου του, ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἐξήρχετο τῶν ἀπεράντων γραφείων τοῦ Ροζενδάλ καὶ εὗρισκετο ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀντίνου.

— Μίαν καλὴν πληγὴν, εἶπεν, ἄνευ θανάτου εἶναι δυνατὸν τοῦτο; μισὰ μέτρα. Εἶναι λίαν λεπτὸν πρᾶγμα; δυνατὰί τις ν' ἀπατηθῆ, κύριε βαρόνε.

Καὶ ἡ νύξ ἐφθασε κομίζουσα τῷ Ροζενδάλ κακὰς μόνον συμβουλὰς.

Ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἐποιήσατο μορφασμὸν ἀδιαφορίας, ἐμύκνησε τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

KZ'

Ὁ Ροζενδάλ ἐταράσσεται καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν ὑπὸ κνιωδούς ὀργῆς.

Ὅτε ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του ὁ Ραβού, ὁ ἐμπιστος αὐτοῦ Ραβού, ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ ὅτι θύελλα ἔβραζεν ἐν τῷ στήθει του.

Ζηλότυπος ὁ βαρόνος! ἀδύνατον! καὶ τί ἠδύνατο αὐτὸς νὰ ζηλεύσῃ!

Ἄλλ' ὁ Ροζενδάλ ὁμολόγησε τὴν ἀδυναμίαν του.

Διὰ τὸν θαλαμηπόλον του δὲν ἔχει τις μυστικά.

Χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ σαφῶς, ὁμολόγησε ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς ὁ τυχὼν ιδιώτης ὑφίστατο τὰ φοβερὰ αὐτῆς μαρτύρια.

Ἡ ἐρωμένη του, εἶπε, δὲν τὸν ἠπάτα ἴσως ἀκόμη, ἀλλ' ἦτο εἰς τοῦ κρημνοῦ τὰ χεῖλη; τὰ σχέδια ἐγένοντο. Εὐτυχῶς ὅμως οὗτος ἔμαθε τὰ πάντα.

Ἄλλοιμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐρρίπτετο πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ὁ Ραβού ἠρέθιζε τὴν ζηλοτυπίαν του.

— Ἄ, θὰ ἦναι μεγίστη αὐθάδεια ἐκ μέρους ἀδωνίδος ὁποιοδήποτε, νὰ βάλῃ μὲ ἄνθρωπον τῆς ἀξίας τοῦ κυρίου βαρόνου; ἀλλὰ βεβαιότητα καμμίαν δὲν ἔχετε ἂν λάβητε τοιαύτην, τότε τῷ ὄντι πρέπει νὰ τιμωρήσῃτε τὸν αὐθάδη παραδειγματικῶς, διὰ νὰ μὴ τολμᾷ ἄλλοτε νὰ ἐρωτεύητε τὰς ξένας κυρίας.

Καὶ ἔχαιρε βλέπων τὸν κύριόν του βασιανίζομενον.

Ὅταν δὲ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου του, ἐχάραζε δύο λέξεις πρὸς τὴν κρεολόν, διὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἐπροδότη, καὶ νὰ τὴν πληροφορήσῃ περὶ τῶν συμβάντων ἐν τῷ μεγάρῳ Ροζενδάλ.

Ὁ Μάξιμος οὐδέποτε ἐνήργει τι ἀπερισκεπτικῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς συμβουλῆς τοῦ Ραβού.

Ἄφῃκε νὰ καταπραυνθῶσι τὰ νεῦρά του.

Τὴν πρωίαν κατέγεινε ἡσυχῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἐπρογευμάτισε μόνος καὶ κατὰ τὴν τρίτην μ. μ. ὦραν ἐπέβη τῆς ἀμάξης καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην του, νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς Πάρκ - Μονσώ.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία τὸν ἀνέμενε πάντοπος.

Εἶχε λάθει τὸ γραμματίον τοῦ Ραβού πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς τὴν ὁδὸν Πιγὰλ παρὰ τῆ Ροζίτα.

Ἐπιστρέψασα ἐκεῖθεν ἐκτενίσθη, ἐραντίσθη διὰ μύρων, καὶ ὅταν ὁ Μάξιμος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, τὴν εἶδεν ἀπλωμένην νωχελῶς ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἑδρας τῆς, ἐνώπιον τοῦ πυρός, ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τέφρα, περιτετυλιγμένην ἐν τοῖς τριχάπτεις τοῦ κοιτωνίτου τῆς, ὁρροεράν, ὑπομειδιῶσαν καὶ ἀμέριμνον.

— Ἡλιζὰ νὰ σὰς ἴδω χθὲς τὸ ἐσπέρας καὶ σὰς ἀνέμενα καθ' ὅλην τὴν νύκτα, τί ἐγείνατε;

Ἐκεῖνος ἔθεσε τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκιά του ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου, καὶ ἐπλησίασε πᾶρα τῶν αὐτῆν διὰ τοῦ ψυχροῦ βλέμματός του.

— Εἶσαι παρὰ ποτε ὡραία, τῆ εἶπε.

Καὶ ἦτο τρόντι θαυμασία.

Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξέφραζε χαρὰν μεγίστην, κακῶς ὑποκρυπτομένην· τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν, καὶ αὐτὴ ἤζηλοτυπία τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἤθελε τὴν ὑπηρετήσῃ.

Ἐν τούτοις ἀπήντησε διὰ χειρονομίας ἐμφανιστοῦς δυσπιστίαν:

— Ὁραιότερα; ἀπόδειξέ μου το.

— Πῶς;

— Ἐρχόμενος συχνότερον. Ὁμολόγησε ὅτι κατὰ ἔχεις ἐναντίον μου;

— Ἄλλὰ...

— Ὁμολογήσατέ το· ἡ ἐρῶσα καρδία ἔχει ὄμματα λυγρῶς. Σὲ βλέπω μεταβεβλημένον ἀπὸ τοῦδε! ποία εἶναι ἡ ἀφορμὴ; εἶπέ τὴν εἰς ἐμέ.

— Τὸ ἀπαιτεῖς; Ἔστω. Τί μοὶ ὑπεσχέθητε, Μαρία;

— Νὰ μὴ ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλον, ἐκτὸς σοῦ.

— Τρόντι.

— Νὰ σ' ἀγαπῶ πάντοτε.

— Ἀληθῶς.

— Καὶ λοιπὸν;

— Τὰς ὑποσχέσεις ταύτας τὰς τηρεῖς;

— Θὰ ἤμην πολὺ ἀχάριστος ἂν δὲν τὰς ἐτήρουν.

— Τ' ὁμολογεῖς;

— Βεβαίως· σοὶ ὀφείλω τὰ πάντα· μοὶ ἔδωσες ἄπειρα δειγμάτων τρυφερότητος. Δεικνύσαι δὲ τόσον γενναῖος, τόσῳ μέγας, τόσῳ καλὸς πρὸς ἐμέ, ὥστε θὰ ἤμην πολὺ ἔνοχος ἂν σὲ ἐπρόδοῖον.

— Καὶ ὅτι μέχρι τοῦδε ἐπραξα, εἶναι μηδὲν πρὸς ὅ,τι μελετῶ ὑπὲρ σοῦ νὰ πράξω, εἶπεν ὁ βαρόνος ἠλεκτρισεθὶς, ἀνυψωθείς ὑπὸ τοῦ τόνου τῆς σοβαρᾶς ἐκείνης φωνῆς, ὑπὸ τοῦ βλέμματός τῶν μεγάλων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τῆς χλιαρᾶς ἐκείνης ἀριστοκρατικῆς χειρὸς, ἧτις ἀνεξίτηται τὴν ἰδικὴν του.

— Οὐδὲν ἄλλο θέλω, εἶπεν ἡ κρεολός· τί δύναμαι νὰ ἐπιθυμήσω ἄλλο;

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής;

— Ὡ! ναί.

— Δικτὶ τότε δίδεις ἀκρόασιν εἰς τὸν ἔρωτα ἄλλου τινός;

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐφάνη σκεπτομένη

— Διατί ἀκούω τοὺς λόγους ἄλλου; Ἄλλοιμονον! οἶκτω φερομένη.

— Ὡστε τὸ ὁμολογεῖς, εἶπε φρυάττων ὁ βαρόνος.

— Οὐδὲν ἔχω ν' ἀποσιωπήσω, ἀφοῦ οὐδὲν κακὸν ἐπραξα, ἀντέταξεν ἐκείνη ἀπλῶς.

— Πῶς! σοὶ ἐκφράζουσι διακαῆ ἔρωτα καὶ ἀνοίγεις τὴν θύραν σου εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, διότι ἡ λησμονηθεῖσα ἐκείνη ἐπιστολὴ τῆς προχθεσινῆς ἐσπέρας ἐξ ἐκεῖνου βεβαίως προήρχετο, καὶ προσέτι τὸν κρατεῖς παρὰ σοὶ ὀλοκλήρους ὄρας, ἀφοῦ τὸν εἰσήγαγες κρυφίως διὰ τοῦ κήπου...

— Πῶς! τὸ εἰξεύρεις; εἶπεν ἡ κρεολός, προσποιουμένη ἐκπληξιν.

— Εἰξεύρω ὅτι χθὲς κατὰ τὴν δευτέραν ὦραν εἰσῆλθε νέος τις ἐδῶ καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς πέμπτης καὶ τριάκοντα λεπτά.

— Ἄ! μὲ κατασκοπεύεις; εἶναι ἀνάξιον σοῦ τὸ τοιοῦτον.

— Καὶ δικτὶ τὸ θεωρεῖς ἀνάξιον ἐμοῦ; εἶσαι κτῆμά μου καὶ σὲ προφυλάσσω.

— Εἶσαι ζηλότυπος!... σὺ!...

— Ναί, εἶπεν ὁ βαρόνος, εἶμαι ζηλότυπος, σὲ ζηλοτυπῶ ναί, καὶ εἶμαι τῷ ὄντι ζηλότυπος μέχρι μανίας, μέχρι λύσεως! Εἶμαι ἱκανὸς νὰ προξενήσω συμφορὰν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ μοῦ διεκδικήσῃ τὴν ἀγάπην σου, σοῦ, τοῦ μόνου ἀγαθοῦ, εἰς ὃ δίδω μεγίστην ἀξίαν.

Ἡ κρεολός ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ριπτομένη εἰς τοῦ ἐραστοῦ τῆς τὸν τράχηλον:

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ; τῷ εἶπε. Δόξα τῷ Θεῷ.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀπηλλάγη ἡσυχῶς τῶν βραχιόνων τῆς καὶ τῆ εἶπε:

— Λέγε λοιπὸν, εἶπέ μου τὰ πάντα, τὸ θέλω.

— Ἐὰν τὸν γνωρίζεις σὺ αὐτόν τὸν ἐρωτόληπτον. Τί ἄλλο ζητεῖς νὰ σοὶ εἶπω;

— Διατί νὰ δώσης ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους σου;

— Σοὶ τὸ εἶπον· ἐξ οἴκτου, διότι εἶναι ὄνειροπόλος.

— Ναί, πνεῦμα μελαγχολικόν, παράδοξον. Ἄλλ' αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσι τοὺς τοιοούτους μελαγχολικοὺς χαρακτῆρας, τὰς μεγάλας φράσεις καὶ τὰς διαβεβαιώσεις αἰωνίου ἔρωτος, μυριάκις ἐπαναλαμβανομέναις.

— Σοὶ ἠμῶν...

— Τί ἦθε νὰ σοὶ ψάλλῃ;

— Ὅτι μ' ἀγαπᾷ ἀπείρως, ὅτι θὰ φωνεθῆ ἂν δὲν συγκατατεθῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ μυριάκις ἄλλας ἀνοησίας;

— Ἀνοησίας τῷ ὄντι, ἀλλ' ἐπικινδύνους.

— Διὰ ποῖον.

— Καὶ δι' ὃν τινα τὰς προσφέρει καὶ δι' ἐκείνην ἧτις τὰς ἀκροᾶται.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἐνοῶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἀπείρως, μανιωδῶς καὶ δὲν θέλω ἄλλος νὰ παρεμβαίη εἰς τὰ δικαιώματά μου. Ἄλλως τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν τολμητικόν, ὅστις ὅποτε καὶ ἂν ἦναι, θὰ τὸν συντριψῶ!

Ἡ κρεολός δὲν ἔπαυσε κρατοῦσα τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσα, παρετήρησε ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Ροζενδάλ ἐξέφραζεν ἄπειρον μῆσος.

Ὁ Μάξιμος ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες δὲν ἀνέχονται ἀντιρρήσεις ἢ καὶ ἀντιποιήσιν δικαιοματίων.

Ἡ κρεολὸς τὸν ἐγνώριζεν.

Καὶ εἶξευρε καλῶς ὅτι ἂν εἶζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐκπτώσεως τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας θὰ ὁμοιάζε πρὸς ἓνα τῶν τότε αὐτοκρατορῶν.

Ὡς ἐκείνος, εἶχε καὶ οὗτος, βραχὺν τὸν λόγον, τὸ βλέμμα ψυχρὸν καὶ σκληρὸν ὡς ὁ χάλυψ.

— Εἶναι λοιπὸν ἐγκλημα, τὸ νὰ μ' εὐρίσκει ὠραίων ;

— Εἶναι ἐγκλημα τὸ ὅτι σοὶ τὸ λέγει ! Καὶ πῶς ἐγεννήθη ὁ μέγας οὗτος ἔρω ;

— Φυσικῶς ! εἰς τὴν μεγάλην ἐσρτήν ἦν πρὸς χάριν μου ἔδωσας.

— Ἐχόρευσε πολὺ μ' αὐτὸν τὸν νέον ;

— Ἡμποροῦσα νὰ τῷ ἀρνηθῶ αὐτὴν τὴν χάριν ; ἦτο τόσῳ γλυκὺς, τόσῳ δειλός, ὅταν τὴν ἐζήτηί ! Ἡ παράκλησίς του ἦτο μελίρρητος ὡς τὴν μουσικὴν τοῦ Φάουστ, ὅταν προσφέρῃ τὸν βραχίονα εἰς τὴν Μαργαρίταν ! Μετὰ τὸ βάλει, μὲ ἔσυρεν εἰς τὸ θερμότητιον, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ἅτινα μοὶ ἀνεπώλουν τὴν πατρίδα μου, καὶ ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς βαναυχίας καὶ τὰς ροδοδάφνας, μοὶ ὤμοσεν ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ μοὶ χαρίσῃ τὴν ζωὴν του, τὴν περιουσίαν του, τὴν χεῖρά του, καὶ τὸ ὄνομά του ! Ἄκουεῖς καλῶς ; τὸ ὄνομά του ! Τί τρέλλα !

» Ἡθέλησε νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδικοῦ μου πατρός ! ἀλλ' ἐκρατήθη.

Ὁ βαρόνος ἤκρατο μὲ τοὺς ὀδόντας συνεπιγμένους καὶ τὰ χεῖλη κάτωχρα.

— Ἡθέλησα νὰ τὸν διακόψω, ἀλλὰ ἀνακόπτει ἐν ἄχυρον τὸν δρόμον ἀτιμωμάτης ; Χείμαρρος ποιήσεως ἐξήρχετο τῶν χειλέων του ; οὐδὲν εἶδεν, ἔλεγε, δυνάμενον νὰ παραβλήθῃ πρὸς ἐμέ, ὅτι εἶναι δούλος μου καὶ διὰ πάντοτε, καὶ αἱ προτάσεις ἔρρεον ἐκ τῶν χειλέων του ὡς τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς. Ὡ ! οὐδέποτε ἐγένοντο εἰς γυναῖκα τοιαῦται ἐνθερμοὶ προτάσεις ἔρωτος αὐτὸ δὲ συγκινεῖ ὀλίγον ! Ἐ, δὲν εἶναι ἀληθές ;

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ γυνὴ ἠσθάνετο ἡδονὴν ἐρεθίζουσα τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἐραστοῦ της.

Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ἀλλὰ τὸν ἐδικαίωσα ἦτο παιδικὴ τρέλλα !

Καὶ τὴν φράσιν ταύτην ἐτόνισε μὲ πόθον καὶ μὲ τοιαύτην τρυφερότητα, ὥστε ἐπρόβαξεν ὁ Ροζενδάλ. Γυνὴ ἐκφράζουσα τόσον οἶκτον διὰ τὰ ἐρωτικὰ παθήματα ἐνὸς νέου, δὲν θὰ βραδύνη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημείον, τοῦ νὰ θελήσῃ νὰ τὸν παρηγορήσῃ !

— Ἐννοεῖς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μεταξύ μας μία ἐξήγησις καὶ ἰδοὺ διατί, εἰς τὰς ἐπιμόρους, εἰς τὰς συνεχεῖς αἰτήσεις του καὶ τὰς ἐνθέτους παρακλήσεις του ἐνδῶσασα τὸν ἐδέχθη καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως εἰς ἣν κάθεσθε ὑμεῖς τώρα, τῷ εἶπον δὲν πρέπει πλέον νὰ μὲ συλλογίζητε ἐν, καὶ ὅτι πρέπει νὰ καταπνίξῃ εἰς τὰ ἄργαρά του ἔρωτα, ὅστις εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ; ὅτι μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὑπάρχει ἄβυσσος, καὶ ἡ ἄβυσσος αὕτη ὑπάρχει τῷ ὄντι, διότι αὐτὸς φέρει τὸ ὄνομα

δ' Ἀρτάν καὶ ἐγὼ ἐν τούτοις εἶμαι τὸ μονογενὲς αὐτοῦ τέκνον.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας λέξεις μετὰ τινος ὑπερηφανίας.

Ἐπειτα ἐγεγρηθεῖσα βραδέως ἦλθε πρὸς τὸν ἐραστὴν της.

Θωπευτικῶς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς, τὰ χεῖλη ἐρυθρὰ ὡς τὸ αἷμα, ἔθεσε τοὺς βραχίονάς της ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τῷ εἶπεν :

— Ἄς ἀφίσωμεν πλέον τὸν Ρολάνδον αὐτὸν καὶ μὴ ἔσο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σκυθρωπός ; διέπραξα λοιπὸν πολὺ σπουδαῖον λάθος ; ἐτελείωσε πλέον, αὐτὸς δὲν θὰ ἐπανέλθῃ.

Καὶ ἦτο ἐν τούτοις βεβαία περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ ἐπιστολήν.

Ὁ Ροζενδάλ δὲν ἀπεκρίθη.

Τὴν κατέτρωγε διὰ τοῦ βλέμματος, ἀμφιταλαντευόμενος μεταξύ τῶν ἀμφιβολιῶν περὶ τῆς πίστεώς της καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτῆς ἐνέπνεεν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας ἠγέρθη κατὰ τὸ ἤμισυ καὶ ἡ Βαρβάρα ἐπρόβαλε τὴν εὐεῖδῃ στοργὴν αὐτῆς κεφαλὴν, λέγουσα :

— Ὁ κ. μαρκήσιος δ' Ἀρτάν παρακαλεῖ τὴν κυρίαν νὰ τὸν δεχθῇ.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία κατέστη πελιδὴ καὶ τὰ ὄμματα αὐτῆς ἐξέπεμψαν ἀστράπας. Ἐτυχεῖς ὁ βαρόνος εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν θύραν καὶ ἡ σκληρὰ, ἡ σχεδὸν ἀγρία ἐκφρασίς τῶν χαρακτῆρων τῆς κρεολοῦ ἐδείκνυεν ὀργήν.

Εἶχε παρασκευάσει τὴν συνάντησιν ταύτην ; ἀλλ' ἐν τῇ στιγμῇ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς, ἴστατο ἀναποφάσιτος, διστάζουσα μ' ὄλην τὴν ψυχραμίαν της.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἡδύνατο νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ναυαγήσῃσι τὰ σχέδιά της καὶ νὰ ἀπωλέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως πρὸς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς τῶν ὅσων τῇ ἔκρυπτεν.

Ἀλλὰ δι' ἐνὸς νέυματος ὁ βαρόνος ἐκράτησε τὴν θαλαμηπόλον.

— Στάσου, τῇ εἶπεν.

Καὶ ἀποτεινόμενος χαμηλοφώνως πρὸς τὴν κρεολόν,

— Ἐψεύδεσο ὅταν μὲ ἐβεβαίωσες πρὸ ὀλίγου, ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ;

Ἐκείνη ἀπήντησε σταθερῶς :

— Οὐδέποτε ἐψεύσθη ; ἡδύναμην ἄλλως τε νὰ προῖδω ;...

— Δέχθητι αὐτὸν λοιπὸν, ἀλλ' ἐγὼ κρυμμένος εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, θὰ βλέπω καὶ θ' ἀκούω τὰ πάντα, καὶ οὕτω θὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τείνων τὸν βραχίονά του :

— Ἄς εἰσέλθῃ, τῇ εἶπε, καὶ σιωπῇ.

Καὶ τὸ παραπέτασμα τοῦ κοιτῶνος ἠγέρθη καὶ ὁ Ροζενδάλ ἠφανίσθη ὀπισθεν αὐτοῦ.

Εἶχε δὲ μόλις κρυθῆ, ὅταν ἡ Βαρβάρα ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κ. μαρκήσιος δ' Ἀρτάν.

Ἡ Μαρία - Εὐαγγελία εἶδε πρὸς τὸν μαρκήσιον κάθισμα ἐναντι τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἔδρας καὶ ἐπερίμενεν.

Ὁ Ρολάνδος ἦτο πελιδὸς ; οἱ χαρακτῆ-

ρες τοῦ προσώπου του ἠλλοιώθησαν εἰς τὸ διάστημα τῶν παρελθουσῶν εἴκοσι τεσσαρῶν ὠρῶν, ὡς νὰ εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ ὑπόνοσου θανατηφόρου.

— Ὑποφέρετε ; τὸν ἠρώτησεν ἡ νέα.

— Ναι, πάσχω ἐκεῖ καὶ ἐδῶ.

Καὶ εἶδε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΕΡΩΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Πρὸ τινος εἶχον συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος. Ἡμῖν ζανθός, ἰσχνός καὶ ἀναστήματος μετρίου. Ἡρυθρίων διὰ τὴν παραμικροτέραν παρατήρησιν, διὰ τὸ τίποτε. Εἶχον τὸ ὕψος κόρης. Οὐδὲν εἶχε ταραξὴ τὴν γαλήνην τῶν πρώτων μου ἐτῶν, τὰ ὁποῖα διέρρευσαν καθαρὰ καὶ ἡσυχᾶ, ὅπως ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, τὴν ὁποίαν οὔτε αὐτὴ ἡ αὔρα ριτιδῶνει καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντανελλᾶται τὸ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους ἀνετράφη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν αὐστηρῶν γονέων, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἐχωρίσθη οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἐσχον διδάσκαλον διὰ τὰ πρῶτα μαθήματα ἐσχον ἀββᾶν, ὅστις μὲ μετεχειρίζετο ὡς φίλον καὶ τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη καὶ ἀγαπῶ. Μετ' ὀλίγον, ὅτε ἀπεκατέστη ἡ ὑγεία μου, μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸ καλλίτερον καὶ ἀριστοκρατικώτερον λύκειον.

Ἐδυσκολεύθη κατ' ἀρχὰς νὰ συνηθίσω εἰς τὴν νέαν ταύτην ζωὴν, μακρὰν τῶν μητρικῶν περιποιήσεων, ἐνεκα τοῦ θελοῦ καὶ ἰδιοτρόπου χαρακτῆρός μου, ἀπέφευγον τὰ παίγνια καὶ τὰς συνδιαλέξεις τῶν συμμαθητῶν μου, ἐμελέτων ρεμβάζων καὶ ὄνειροπολῶν.

Εἶχον ἓνα φίλον, ἓνα μόνον. Ὀνομαζέτο Ἀνδρέας. Μεγαλειότερος ἀπὸ ἐμέ, ἂν καὶ εἶμεθα ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, διεκρίνετο ἐπὶ ἐτοιμότητι. Φύσει εὐφυῆς καὶ δραστήριος ἦτο εἰδήμων εἰς ὅλα. Συνδιελεγόμεθα περὶ τῶν σπουδῶν μας, ἐκάμνομεν μυρίας ἐκμυστηρεύσεις. Μοὶ εἶδε συμβουλὰς καὶ ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ πατρικῶς.

Εἶχον ἀναγνώσῃ κατὰ τὰς παύσεις πολλοὺς συγγραφεῖς, ἰδίως ποιητάς, τὸν Λαμαρτῖνον, τὸν Οὐγκῶ καὶ ἄλλους, ἐκτὸς τοῦ Μυσσέ. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἦμῖν ποιητής, ἀνυψούμενος κατὰ τὰς ὥρας τῶν ὄνειροπολήσεων εἰς νέφη μακρὰν τῶν γηίνων. Ἡρεσκόμην μεθ' ὑπερηφανίας εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τοῦ πνεύματος, ὅπου ἡ ἀνθρωπότης φαίνεται, προτοῦ τὴν γνωρίσῃ τις, ἀξία περιφρονήσεως, ὅπου νομίζει τις ἑαυτὸν μέγα πνεῦμα, πρὶν κατορθῶσῃ ἀκόμη τίποτε. Ἐνίοτε ἐρωτικαὶ ἐμπνεύσεις μὲ προσέβαλλον, ἐσκεπτόμην τὴν Ἐλεονώραν, τὴν Λαύραν καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὰ χεῖλη μου ἐψέλλιζον ἐρωτικὸς στίχους, τοὺς ὁποίους ἄλλοτε εἶχον ποιῆσαι. Ν' ἀγαπᾶ τί ! Δι' ἐμὲ ἡ φράσις αὕτη ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ αἰσθησὶν ἀόριστον, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ πλήρη θελγῆ-

τρων. Ἐφαναζόμενη ἔρωτα τόσον αἰθέριον, τόσον ποιητικόν, ὥστε ὁ λεπτότερος πλατωνισμὸς θὰ ἦτο πρὸ αὐτοῦ αἶσθημα κοινόν. Ἡ γυνὴ παρίστατο πρὸ ἐμοῦ ὡς λατρευτόν ὄραμα καὶ πρὸ τῆς εἰκόνας ἀθῶας δεκαεξαέτιδος παρθένου συνεκεντροῦντο ὄλαι αἱ σκέψεις καὶ ὄνειροπολήσεις μου.

* *

Τὸ εὐρὺ οἰκοδόμημα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἤμην φυλακισμένος, κείμενον εἰς ἓν τῶν προαστείων τῆς πόλεως, συνέκειτο ἀπὸ διάφορα διαμερίσματα, δυνάμενα νὰ περιλάβωσι μετ' ἀνέσεως πλείονας τῶν τριακοσίων μαθητῶν. Δύο μεγάλαι αὐλαὶ σχιζόμεναι ἀπὸ καστανέας καὶ ἀκακίας καὶ χωριζόμεναι διὰ τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου συνῶρευον μὲ δύο ὠραίους κήπους, γεμάτους ἀπὸ ἄνθη καὶ καρποφόρα δένδρα.

Εἰς τὸ βάθος τῆς μιᾶς αὐλῆς ὑπῆρχε μικρὰ θύρα ἄγουσα εἰς στενὴν δενδροστοιχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐφθάνε τις εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν θερμῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα καταλλήλως διασκευασμένα ἐχρησίμευον διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Λυκείου.

Εἶχον συνεχῆ ἡμικρανίαν, νευρικός εἰς ταράξεις. Ὁ ἰατρός μὲ διέταξε νὰ κάμνω λουτρά δις τῆς ἑβδομάδος. Τὴν τρίτην λοιπὸν καὶ τὴν παρασκευὴν, καθ' ἣν ὥραν οἱ συμμαθηταὶ μου ἐμελέτων, διηρχόμενη τὴν ἔρημον αὐλὴν καὶ διὰ τῆς δενδροστοιχίας ἐφθανα εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν λουτρῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ νοσοκόμου, ὅστις ἐπανῆρχετο νὰ μὲ παραλαμβάνῃ μετὰ τὸ πέρασ τοῦ λουτροῦ.

Τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ οἰκήματος, ἐν τῷ ἰσογαίῳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον οἱ λουτῆρες, κατεῖχεν ἡ ἰδιοκτήτρια κυρία Δουπρέ, ἐνοικιάζουσα δωμάτια ἐπιπλωμένα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἰππικοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ στρατῶν ἦτο πλησίον.

Πρὸ τοῦ οἰκήματος τούτου ἐξετείνετο ὠραῖος κήπος πλήρης ἀνθέων, μὲ δενδροστοιχίας καὶ μὲ μεγάλα ἀνδρᾶ.

Ἡμιάνειον τὸ παράθυρον καὶ ἀπεθῶμαζον τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην τοποθεσίαν. Ἦτο Μάϊος. Ἐπειδὴ ὁ νοσοκόμος ἐβράδυνεν, εἰσῆλθον μὲ δειλίαν εἰς τὸν κήπον καὶ βαδίζων ἀχροποδητὴ παρετήρησα ἐν τῷ μέσῳ πλαισίου ἐξ ἀνθέων καὶ κλημάτων μὲ σταφυλὰς νεκρὰν κόρην, ἣτις ἐκάθητο κατασκευάζουσα τάπητα. Ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς κυρίας Δουπρέ ὠραία καὶ ξανθόχρους, περίπου δεκαοκταέτις.

Ἐσταμάτησα διὰ νὰ θαυμάσω τὴν ὠραίαν ἐκείνην μορφήν, ἀλλ' ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ νοσοκόμου ἔδραμον πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λύκειον ὑπὲρ τὸ δέον συγκεκινημένος.

* *

Τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας ἤμην σύννοος καὶ μελαγχολικός. Ἦρχισα νὰ παραμελῶ καὶ τὴν μελέτην καὶ τὰ ἄλλα καθήκοντά μου.

Ὁ Ἀνδρέας μοῦ ἔλεγεν :

— Ἐχεις παράδοξον ὕφος. Τί σοῦ συμβαίνει ;

Τῷ ἀπῆντων μὲ ὕφος μυστηριώδες, χωρὶς νὰ τῷ δίδω πολλὰς ἐξηγήσεις.

— Χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητέ, εἶμαι ἐρωτευμένος.

Ἦμην ἐρωτευμένος, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, διότι πᾶσαι αἱ ἰδανικαὶ σκέψεις μου ἦσαν ἀφωσιωμέναι ἐπὶ τῆς ἐξαισίας ἐκείνης ὑπάρξεως, εἰς τὴν ὁποίαν προσέδιδον ὄλα τὰ προτερήματα, ὄλα τὰ θέλγητρα. Περιέμενον μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας, μαιγιμένης μετὰ φόβου καὶ ἐλπίδος, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἤδυναμην νὰ τὴν ἐπανιδῶ, νὰ τῇ ὁμιλήσω ἴσως . . .

Τὴν Παρασκευὴν ἐνεδύθην μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας καὶ προσοχῆς. Ἐδessa καταλλήλως τὸν λαιμοδέτην μου καὶ ἀνεχώρησα μὲ πάλλουςαν καρδίαν διὰ τὸ λουτρόν.

Κατῶρθωσα νὰ τὸ τελειώσω πολὺ πρὸ τῆς κανονικῆς ὥρας τῆς ἐπανόδου. Ἐξῆλθον τοῦ θαλαμίσκου καὶ διῆλθον πλησίον τῆς θέσεως, ἐν τῇ ὁποία τὴν εἶδον πρώτην φοράν.

Ἐκάθητο εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τὴν παρετήρουν μετὰ δειλίας. Εἶχε κανονικὴν κατατομήν, ἐρυθρὰ χεῖλη καὶ ὀφθαλμούς ἐκφραστικούς καὶ γλυκεῖς.

Ἐπίσασα καὶ ἐξαναπέρασα πρὸ αὐτῆς χωρὶς νὰ κινήσω τὴν περιέργειάν της.

Ὅτε ἐπὶ τέλους ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀπεκαλύφθη εἰς ἐμάς τινος χαιρετισμοῦ, ὃν μοὶ ἀνταπέδωκε. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι διέκρινα ἀδιόρατον μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της. Θὰ ἐλάβομαι τὴν τόλμην νὰ τῇ ὁμιλήσω, ὅτε μεγαλόσωμος ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων μοῦ παρημποδίσε τὰ σχέδια.

— Λιζέτα, ἐφώνασεν ἡ κ. Δουπρέ, ὁ κ. Φαλανβέρζ ζητεῖ μίαν πληροφορίαν.

Τὸ ἐσπέρας εἶπα εἰς τὸν φίλον μου Ἀνδρέαν μὲ ὕφος θριαμβευτικόν :

— Τὴν εἶδα καὶ μοῦ ἐμειδίασεν.

* *

Τὴν ἐπομένην τρίτην τὸ λουτρόν μου δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Εἶχον τόσον ὄνειροπολήσει ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ ἐκείνου μειδιάματος, ὅπερ μὲ ἐνεθάρρυνε νὰ θριαμβεύσω τῆς φυσικῆς δειλίας μου, ὥστε ἐπεθύμουν διακαῶς νὰ τὴν ἐπανιδῶ, νὰ τῇ ὁμιλήσω.

Ποία εὐτυχία ! Ἦτο μόνη.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπον ὑποκλινόμενος, τὸ λουτρόν μὲ ἐκούρασε πολὺ σήμερον. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ περιμένω ἐδῶ τὸν νοσοκόμον τοῦ Λυκείου ;

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπεκρίθη διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς της, καθήσατε.

Ἐκάθησα τεταραγμένος, διότι δὲν εἶχον προῖδη τόσον αἰφνιδίαν ἐπιτυχίαν. Περιέστρεφον τὸν πῖλον μεταξὺ τῶν δακτύλων μὴ εὐρίσκων θέμα συνδιαλέξεως.

Ἐκείνη παρετήρησε τὴν στενοχωρίαν μου καὶ μετὰ γενναιοφροσύνης ἤλθεν εἰς βοήθειάν μου.

— Σεῖς, λοιπόν, κύριε, μὲ ἠρώτησεν, ἐρχεσθε τακτικὰ δις τῆς ἑβδομάδος ;

— Ναί, δεσποινίς.

Καὶ ἐξηκολούθησε συνδιαλεγόμενη μετὰ χάριτος καὶ περισσῆς εὐφρολογίας. Ἐλαβον θάρρος καὶ τῇ ὁμίλησα περὶ τῆς βροχῆς

καὶ τοῦ ὠραίου καιροῦ, περὶ τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα τὴν περιέβαλλον, περὶ τοῦ τάπητος τὸν ὁποῖον ἐπλησίασε νὰ τελειώσῃ. Τῇ ἐξωμολήθη τὸν πρὸς τὴν ποίησιν ἔρωτά μου. Καὶ ἐκείνη ἐλάτρευε τὸν Λαμαρτῖνον, ὅπως ἐγώ, ὠνειροπόλοι ἐπίσης νυκτερινούς περιπάτους παρὰ τὴν ἀκτὴν ἀκούουσα τὸ ἄσμα τῶν κωπηλατῶν.

Συνεννοούμεθα καθ' ὁλοκληρίαν. Μοὶ εἶπεν, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀνέγνωσε τόμον ὠραίων ποιημάτων, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τῆς πλησίον τραπέζης καὶ μοὶ τὸν ἔδωκε, προσθέτουσα :

— Θὰ τὸν ἀναγνώσητε καὶ θὰ μοῦ εἴπητε τὴν γνώμην σας.

Ἀνεχώρησα πιέζων ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸν μικρὸν τόμον ποιημάτων τοῦ Louis Veuillot.

* *

Κατὰ τὰς δέκα πέντε ἡμέρας, αἵτινες διέρρευσα μετὰ τὴν πρώτην ἐκείνην συνάντησιν, ἤμην ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Μοὶ ἐφαινετο, ὅτι ἐταξείδευον ἐπὶ νεφῶν. Παρετήρουν τοὺς συμμαθητὰς μου μετ' οἴκτου ὁμοίου πρὸς περιφρόνησιν. Εἶχον ἤδη τὸ ὠραιότερον καὶ γλυκύτερον αἶσθημα, ὅπερ ἐφηρμοζέτο εἰς ὃν πραγματικὸν συνάμα καὶ ἰδεῶδες. Ἡ εὐτυχία μου ἦτο τόσον μεγάλη, καθόσον ἠσθανόμην ἰδανικὸν καὶ πλατωνικὸν ἔρωτα καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τίποτε. Μὲ ἠὺχαρίσται νὰ λέγω συχνὰ εἰς τὸν Ἀνδρέαν :

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷ.

Ὁ φίλος μου δὲν παρεπονείτο διὰ τὰς λακωνικὰς ταύτας ἐξομολογήσεις, ἀλλ' ἔχαιρεν ἀφ' οὗ μὲ ἔβλεπε τόσον εὐτυχή.

Ὁ ἰατρός μὲ συνεχάρη διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν ἀποτέλεσμα τῶν λουτρῶν καὶ μὲ συνεβούλευσε νὰ τὰ ἐξακολουθήσω.

Νὰ τὴν βλέπω, νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ τῇ ὁμιλῶ ! Τί περισσότερον ἐπεθύμουν ; Τὴν ἔβλεπον δις τῆς ἑβδομάδος, τὴν ἐλάτρευον ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου. Ἄν οἱ λόγοι μου δὲν εἶχον ἀκόμη ἐκφράση τὸ πάθος μου, τὰ βλέμματά μου δὲν ἦσαν εὐγλωττότερα ἀπὸ τὴν γλυκύτεραν γλῶσσαν τοῦ κόσμου ; Ἄν αἱ συνδιαλέξεις μας ἦσαν κοιναὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν ἤξιζον περισσότερον ἀπὸ τὰς τρυφεροτέρας ἐξομολογήσεις ;

Δὲν ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ὄνειρόν μου, ἀφ' οὗ τὴν ἐκύτταζον γλυκὰ εἰς τὰ μάτια κεντῶσαν ἢ ράπτουσαν πλησίον τῶν ἀνθισμένων ἀνδρῶν, ὅπου αἱ παπαροῦναι καὶ αἱ πασχαλέαι εἶχον ἀντικατασταθῆ ἀπὸ ὄλα τὰ ἄνθη καὶ τὰ ρόδα τοῦ Ἰουνίου ;

Ἦνοιγον καθ' ἐκάστην τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε δανείσῃ. Τὸ διέτρεξα κατ' ἀρχὰς φύλλον πρὸς φύλλον, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσω, εὐτυχῆς ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι τὸ εἶχεν ἐκείνη ἐγγίσῃ, ὅτι εἶχε προσηλώσῃ τὰ βλέμματά της ἐπὶ τῶν σελίδων του. Ἀπῆνεεν ἡδὺ λεπτὸν ἄρωμα, ὅπερ μὲ ἐμέθυεν. Κατόπιν τὸ ἀνέγνωσα μετὰ προσοχῆς ἀνακαλύπτον εἰς ἕκαστον στίχον μύχιον αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀντεπεκρίνετο εἰς τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς μου.

Ἐκράτησα ἐπὶ πολὺ τὸν τόμον ἐκείνον

διότι μου έφαινετο, ότι δέν ήμην άποχωρισμένος άπ' εκείνης έχων τό βιβλίον της πλησίον μου. Έπειτα μου έπήλθεν ιδέα τις, τήν όποίαν εύρισκον όρθοτάτην. Είχον γράψη όλίγους συγκινητικούς στίχους, τούς όποιους ή τύχη μέ έβοήθει νά μεταβιβάσω χωρίς νά φοβηθώ τά άδιάκριτα βλέμματα.

Τούς άντέγραφα λοιπόν επί έρωτικού άρτου, όν έθηκα εις τήν πρώτην σελίδα ού βιβλίου και άπεφάσισα νά έκτελέσω τό ύφυές σχέδιόν μου τήν προσεχή τρίτην.

* *

Τήν φοράν ταύτην δέν ύπήρξα τόσον εύτυχής, διότι ή Λιζέτα εκάθητο εις τήν συθήθη θέσιν, αλλά περικυκλωμένη από πολλά πρόσωπα, μεταξύ τών όποιων διεκρινετο ή ήτηρ της κ. Δουπρέ όλοέν όμιλουσα, έτέρα πρία μεγαλοπρεπώς ένδεδυμένη μέ ταινίας εις πτερά επί τής κεφαλής και εις άνήρ κοσιπέντε περίπου έτών, ισχνός και μέ ύμελαγχολικόν.

— Θα είνε οικογενειακοί φίλοι, έσκεθήναι άνεχώρησα.

Μετά τινος ήμέρας ύπήρξα εύτυχέστερος, ή ήτο μόνη. Τη έξέφρασα τήν λύπην, ή όποίαν έδοκίμασα μη κατορθώσας νά τή άφήσω τήν προηγηθείσαν τρίτην. Έδιώληθήναι, διότι εκράτησα επί τόσον χρόνόν τό βιβλίον και τής τό άπέδωκα μέ τήν άκρίτησιν νά τό άνοιξη εις τήν πρώτην ήτα.

Την παρετήρουν μετά ψυχικής άγωνίας. Ηείνια και έφαινετο κολακευομένη.

— Είνε ώραίον, είναι έξαίσιον, είπεν.

Εύως μετά τās λέξεις ταύτας, χωρίς νά έχω προσχεδιάση, ήρπασα τήν χεϊρά της, ή όποίαν έρυθριών έκ συγκινήσεως έφίεα τρυφερώς, λέγων : Σας άγαπώ !

Χωρίς νά εκπλαγή, χωρίς νά δείξη τήν κικροτεράν δυσάρεσκίαν, μέ βλέμμα εις περιπαθείας, όπερ έξέλαβα ως έξοχησιν τό : « Παιδί ! » είπεν.

— Με τόυτό ύπήρξε πών.

κ. Δουπρέ δίδουσα διαταγάς διά τής αλλούσης φωνής της ήρχετο πρός τό μέγιστον.

ρυγα κατακόκκινος, εκπληκτος διά τό μέγεθος, έξαλλος διά τόν θρίαμβόν μου, άνήρ, συγκεκρινημένος.

* *

πρώτον εκείνο φίλημα, τό τόσον ήδύ εθυστικόν, μετέβαλε πάραυτα τήν φύσιν έρωτός μου. Έντυπώσεις νέαι μέ βαλλον, συγκινήσεις παράδοξοι ήρχισαν μέ ταραττωσιν. Υπερήφανος έκ τής κτήσεως ταύτης έβάδιζον μέ τό μέτωπόν ήλά και καθ' εκάστην έλεγα εις τόν έαυτόν.

— Έχω έρωμένην.

Είπενος, χωρίς νά μου λέγη τίποτε, μέ ήρει μετ' εκπλήξεως μεμιγμένης μετά

τό τής τελευταίας συναντήσεως ή Λιζέτα έν παρίστατο πλέον πρό έμού μέ τήν άκρίτησιν νά τό άνοιξη εις τήν πρώτην ήτα. Τήν έφαντα

ζόμενν εκτοτε θέλγουσαν και πραγματικήν έν τή παρθενική περιβολή της, τής όποίας αι άνοιχται χειρίδες άφινον νά φαίνηται βραχιών λευκός και καλώς πεπλασμένος. Οί περιπαθείς όφθαλμοί της, ή ξανθή και μυροβόλος κόμη της, τά δροσερά και κατακόκκινα χείλη της έξήσκουν επ' έμού τιαυτήν έντύπωσιν, ώστε ήμέραν και νύκτα ώνειροπόλουν περί αύτης.

— Ω ! έλεγον κατ' έμαυτόν, ένηγκαλισμένοι οι δύο μας, έλληλοκυτταζόμενοι, έχοντες τά χείλη ήνωμένα, νά άπεθνήσκομεν μαζί !

Έπί δεκαπέντε όλοκλήρους ήμέρας δέν τήν συνήτησα ούτε μίαν φοράν. Τί είχε συμβή ; Δέν ήδυνάμην νά έξηγήσω τήν διηνηκεή ταύτην άπουσίαν. Μήπως έθύμωσε διά τό άπότομον εκείνο κίνημα ; Άνεχώρησεν ίσως διά τήν έξοχήν ; αλλά τότε έπρεπε νά μέ είδοποιήση. Έάν ήτο άσθενής ! Η τελευταία αύτη σκέψις μέ έτάραπτεν. Έπί τέλους άπεφάσισα νά έξέλθω έκ τής φοβεράς ταύτης άβεβαιότητος,

Μίαν παρασκευήν περί τās άρχάς Ιουλίου, άφ' ού εκλείσθην εις τό δωμάτιόν μου, ίνα μη διεγείρω τās ύπονοίας του έπιστάτου, έξήλθον, ότε ούτος είχε τά νύτα έστραμμένα πρός τό μέρος μου.

Έφθασα εις τήν προσφιλή θέσιν της Κανείς. Έκάθησα έλπίζων, ότι θα ήρχετο ή κ. Δουπρέ, από τήν όποίαν ήδυνάμην νά ζητήσω πληροφορίας. Τίποτε.

Ηρχισα τότε νά περιπατώ εις τόν κήπον, μη γνωρίζων πού νά σταματήσω, μη δίδων καμμίαν προσοχήν εις τās νέας άνθίσεις και εις τά νέα βόδα, τά όποια ήνοιγον υπό τόν ήλιον.

Αίφνης ήκουσα θόρυβον και φωνήν, ήτις μέ έτρόμαξεν. Έσταμάτησα, διότι προαισθημα κινδύνου μέ κατέλαβεν.

Έκρίθην όπισθεν δένδρου κρατών τήν άναπνοήν μου και άνοιξας μετά προφυλάξεως τό πυκνόν φύλλωμα είδον τήν Λιζέταν και τόν αξιωματικόν τών δραγόνων, τόν όποϊον άπαξ είχον συναντήση. Έφαινοντο συγκεκρινημένοι και ώμίλουν μετά περιπαθείας.

— Διατί μέ ύποπτεύεις άδίκως ; έλεγεν ή Λιζέτα μέ τρέμουσαν φωνήν. Γνωρίζεις καλώς, ότι άγαπώ μόνον σε.

— Τό γνωρίζω, άπήντησεν ό αξιωματικός, άλλ' εκείνος ό κατεργάρης, όστις συχνά πέρνει βόλτες γύρω σου, δέν μου άρέσει καθόλου.

»Νά μην είμαι Φαλανθέρζ, άν δέν του κόψω και τά δύο αυτιά μέ τό ξιφός μου.

Και σύρων κατά τό ήμισυ τήν άπαστραπτουσαν σπάθην του τήν άφήκε νά πείση έκ νέου εις τήν ήθηκην μετά φοβερού θορύβου.

Ηκολούθησα άκροποδητή τήν σκιεράν δένδροστοιχίαν χωρίς νά περιμένω περισσότερον και έφθασα άμέσως εις τό Λύκειον. Ουδέποτε είχον δοκιμάση τιαυτήν συγκινήσιν.

Δέν έφοβήθην, ώ ! όχι, διότι τήν στιγμήν εκείνην δέν έσκεπτόμην ούτε τά ώτά μου, άλλ' έπιπτον άποτόμως έκ του ύψους τών όνειρων και τής εύτυχίας μου εις τήν φοβεράν πραγματικότητα.

— Με άπατάξ μέ ένα δραγόνον ! έσκεπτόμην, ά ! τήν άθλίαν, τήν μισώ, τήν περιφρονώ τώρα. Δέν θέλω πλέον νά τήν έπανίδω . . .

Ημην κάτωχος ως νεκρός, ρίγος διέτρεχε τό σώμά μου. Προσεποιήθην, ότι μέ έβλαψε τό λουτρόν. Άφ' ού κατεκλίθην και έμεινα μόνος εις τό δωμάτιόν μου εκλαυσα πικρως. Έπί τινος ήμέρας ήμην κατατεθλιμμένος και άπαρηγόρητος. Ο ιατρός μέ διέταξε νά παύσω πλέον τά λουτρά, μη δυνάμενος νά έννοήση, πώς έφεραν τιαυτόν άποτέλεσμα, άφ' ού τόσον πολύ μέ είχον ώφελήση κατ' άρχάς.

Μετά μικρόν ή κατάστασις μου εκαλλίτερευσεν, επανέλαβον τακτικώς τά μαθήματα, λέγων κατ' έμαυτόν καθ' εκάστην μετά φρίκης : « Λιζέτα, τέρας διπροσωπίας και άγνωμοσύνης ! »

Είπον εις τόν Άνδρέα μετ' άπογοητεύσεως :

— Διέκοψα τās σχέσεις μετ' εκείνης. Με ήπάτα.

Κατά τό διάστημα τών διακοπών καθήσυχασεν ή θλίψις και ό έρωσ μου.

Συνήθισα τούς εμπαιγμούς και τās έιρωνείας τής εϊμαρμένης. Άνέγνωνσα μετ' άπληστίας τόν Μυσσέ και παρηγορούμην επαναλαμβάνων τās άράς του. Κατώρθωσα νά γείνω φιλόσοφος και νά πιστεύσω, ότι αι γυναίκες δέν αξίζουσι τās περιποιήσεις, δι' ών τās περιβάλλουσιν.

Ότε επέστρεψα εις τό Λύκειον, ένεθυμήθην, χωρίς νά τό θέλω, τά άπολεσθέντα όνειρά μου. Τίς ήξέυρει ; Ίσως μέ άγαπάξ άκόμη και μετανοεί διά τό κακόν, τό όποϊόν μου έκαμεν ;

Δέν εκρατήθην και ήρώτησα τόν έπιστάτην. Έμαθον παρ' αύτου, ότι ή δεσποινίς Δουπρέ ένυμφεύθη πρό όλίγου χρόνου τόν υϊόν έμπορού τινός, τόν νέον, τόν όποϊόν είδον μίαν ήμέραν μετά τής μητρός του παρα τή κ. Δουπρέ. Όσον άφορξ τόν αξιωματικόν τών δραγόνων, ούτος είχε μετατεθή εις έτερον σύνταγμα.

Μου έφάνη, ότι άπηλλάγην από βάρους, όπερ μου επέιξε τό στήθος. Έξεδικήθην.

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. Award, μαιευτήρος έν τοίς Νοσοκομείοις τών Παρισίων
ΤΟ

ΝΕΟΓΝΟΝ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ — ΥΓΙΕΙΝΗ — ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετ' άφρασις Κ. Κυριαζίδου, ύφηγητού τής Παθολογίας τών παιδων έν τώ Έθν. Πανεπιστημίω. Μετά 12 μεγάλων εικόνων έν τώ κειμένω.

Πωλείται εις τό γραφεϊόν τών « Έκλεκτών Μυθιστορημάτων » (όδός Πρασσείου άρ.10) άντι φρ.1,50, άποστέλλεται δε έλεύθ. ταχυδρ. τελών ταις Έπαρχίαις και τώ Έξωτερικώ, άμα τή λήψει του άντιτίμου.

Οί ανανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1^{ης} πρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἄπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	άν.	6.20π	11.25π	1.45μ	Ὀλύμπια	άν.	8.10π	2.30μ
Ἀθήναι	»	7.00	12.05	2.25	»	»	»	3.25
Κόρινθος	»	10.04	3.00	5.50	Πύργος	άν.	9.05	»
»	ἄφ.	10.04	3.00	5.50	»	»	»	»
Ἀκράτα	»	12.56	5.08	7.15	Λεχαϊνὰ	άν.	7.00π	2.30μ
»	ἄφ.	12.56	5.08	7.15	»	ἄφ.	8.50	4.40
Ἀίγιον	»	12.59	5.10	»	»	άν.	6.40π	8.55
»	ἄφ.	6.00π	12.59	5.10	»	ἄφ.	9.15	11.05
Πάτραι	»	7.10	2.02	6.00	Πάτραι	άν.	7.45π	11.50π
»	ἄφ.	9.15	3.40	7.20	»	ἄφ.	9.29	1.80
Λεχαϊνὰ	»	7.15π	2.00μ	4.10μ	Ἀκράτα	άν.	6.20π	10.39
»	ἄφ.	9.45	4.55	6.18	»	ἄφ.	9.00	1.05
Κόρινθος	»	6.50π	9.50	6.23	Κόρινθος	άν.	7.00π	1.25
»	ἄφ.	8.55	11.40	8.40	»	ἄφ.	10.25	4.30
Πύργος	»	7.05π	1.00	»	Ἀθήναι	ἄφ.	10.25	4.30
Ὀλύμπια	»	8.00	1.55	»	Πειραιεὺς	ἄφ.	11.00	5.00
»	ἄφ.	8.00	1.55	»	»	ἄφ.	11.00	5.00

Καβάσιλα Κυλλίνη Λουτρά.

Καβάσιλα	10.15π	—	6.42π	Λουτρά	—	—	2.00μ
Βαρβολομὸ	10.35	3.10μ	7.05	Κυλλίνη	6.20π	11.25	4.00
Κυλλίνη	11.05	3.40	7.35	Βαρβολομὸ	6.50	11.51	4.33
Λουτρά	12.30	—	—	Καβάσιλα	7.05	—	4.50

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν.	10.28π	1.30μ (1)	Τρίπολις	άν.	7.35π	9.25π (2)
Ἄργος	ἄφ.	12.55	4.10	Ναύπλιον	»	9.50	12.20
Ναύπλιον	»	1.40	4.45	Ἄργος	»	10.35	12.56
Τρίπολις	»	4.25	7.45	Κόρινθος	ἄφ.	12.50	3.25

(1) Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευὴν. (2) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαρτοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.
Ἰάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὀδὸς Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλη.

Ἔργασια εὐρωπαϊκὴ ἐπὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ καὶ κατασκευὴ παντὸς εἶδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἐξεδόθη ! Ἐξεδόθη ! Ἐξεδόθη !

ΚΩΝ, Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικόν καὶ γελοιογραφικόν.
Ἔτος ἑννατόν — Τόμος ἑννατός.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην, ἐξαιρετόν, χαριτωμένον, με εὐφυῆ σπινθηρίζουσαν εἰς πᾶσαν σελίδα, με γούστον ἀπαράμιλλον, με παικίλιαν θελκτικὴν τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδος του.

Σύγκειται ἐκ 450 σελίδων. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα καὶ διατριβάς ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμωδίας, δράματα, ἄρθρα ἐπιστημονικά, σκαλαθῦραμα, ἐπιγράμματα, γελοιογραφικὰς σκηνάς, κλπ. κλπ. — Συνεργάζεται καὶ πάλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων. — Κοσμεῖται ὑπὸ 50 εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξεργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, χρυσοδέτον..... φρ. 4.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 5. —

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαχῶς συνδρομητῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβόζοντα αὐτῇ τὰ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Λόγῳ: Ἑλληνας θὰ συναντήσωσι καὶ πάλιν ἑρπύς εἰς τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου τὴν συγχρόνον ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου ΑΛΑΝΤΟΠΟΕΙΟΝ

Νέα Ἄγορά, ἀριθ. 29. — (Ἀνατολικὴ πλευρὰ).
Ἀπέναντι Κρησπολείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὀραϊότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητέ. — Σαλάκια, χοιρομήτρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιάν. — Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτά.

συγκαταβατικά.